

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Der er aldeles ikke tale om nogen ensidighed. Alle de informationer, vi har haft til rådighed, er gennemgået, og grundlaget for vores deltagelse i krigen mod Saddam Hussein er lagt fuldstændig åbent frem i Folketinget, og det kan hr. Villy Søvndal læse i det beslutningsforslag, der hedder B 118, hvor der er anført 13 elementer, som regeringen lagde vægt på.

Det første element, der er nævnt, er masseødelæggelsesvåben, men kun i den forstand, som alle ved, nemlig at Irak i flere tilfælde har anvendt masseødelæggelsesvåben så vel mod militære mål som mod civile. Resten drejer sig om, at Saddam Hussein havde nægtet at samarbejde med FN's Sikkerhedsråd.

Det er lagt fuldstændig åbent frem.

Villy Søvndal (SF):

Jeg har B 118, det beslutningsforslag, statsministeren nævner, som sendte Danmark i krig, liggende i skuffen. Jeg har gjort mig den umage at strege under med gult, hver gang ordet masseødelæggelsesvåben nævnes på de to første sider. Jeg vil bare bede statsministeren bekræfte, at han kommer til at strege gult ni gange – ni gange! – på de to første sider. Så dominerende en rolle spiller det ikke alene i beslutningsforslaget, men så sandelig også i Folketingets debat.

Men mit spørgsmål var: Mener statsministeren, at mennesker som Rolf Ekeus, Scott Ritter og Blix er utroværdige, når man vælger at se væk fra deres udsagn, der helt entydigt går på, at vi ikke kan bruge de argumenter, der er blevet forelagt, til at påstå, at Irak i dag har masseødelæggelsesvåben? Det er summen af deres udsagn.

Jeg er sikker på, at statsministeren også husker, at Hans Blix nævnte det i søndagsavisen, hvor statsministeren jo selv deltog, og hvor Blix meget klart sagde, at man ikke kunne bruge hans udsagn til at påstå, at våbeninspektørerne havde påvist, at Irak havde masseødelæggelsesvåben.

KL. 14.10

Mit spørgsmål er igen: Hvorfor vælger statsministeren i hele sin argumentation, i hele sin fremstilling at se væk fra alle de helt centrale FN-personer ...

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Ja tak.

Villy Søvndal (SF):

... der har givet udtryk for de her synspunkter?

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Jo, men det er jo heller ikke rigtigt.

Når der skal træffes en politisk beslutning, må man veje forskellige ting op imod hinanden. Jeg går ud fra, at hr. Villy Søvndal er så redelig, at han vil bekræfte her i Folketingssalen, at hvis han læser de 13 punkter, som regeringen har lagt vægt på ved beslutningen, og på hvilket grundlag Folketinget traf sin beslutning, så er det kun det første punkt, hvori masseødelæggelsesvåben indgår, og da kun i den udgave, at vi siger, at Irak i flere tilfælde har anvendt masseødelæggelsesvåben så vel mod militære mål som mod civile. Det går jeg ud fra at hr. Villy Søvndal vil give mig ret i. Det ved alle at Irak gjorde.

De andre 12 punkter nævner ikke masseødelæggelsesvåben. Jeg går ud fra, at hr. Villy Søvndal er så redelig, at han vil bekræfte her i Folketingssalen, at sådan forholder det sig, ellers er det ikke redeligt. Jeg håber, vi kan diskutere på et ordentligt grundlag.

Lad mig så kun sige, at det var jo FN's Sikkerhedsråd, der fastslog, at Saddam Hussein var en sikkerhedsrisiko, ved at skrive i enstemmighed, at Iraks manglende overholdelse af sikkerhedsrådsresolutioner og spredning af masseødelæggelsesvåben og langtrækkende missiler udgør en trussel mod international fred og sikkerhed. Det er jo ikke kun os, der har sagt det. Det har FN's Sikkerhedsråd sagt i enstemmighed.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Fru Anne Grete Holmsgaard som hovedspørger for det sidste spørgsmål.

Anne Grete Holmsgaard (SF):

Jamen det er jo en helt vidunderlig argumentation, statsministeren anvender. Han bliver ved med at sige, og det har han sagt mange gange nu her undervejs, at det udelukkende var, fordi Irak nægtede at samarbejde med FN's Sikkerhedsråd. Punktum.

Jamen hvad var det, de nægtede at samarbejde om? Vel ikke dyrkning af bananer eller indkøb af børncykler, vel? Det handlede vel om masseødelæggelsesvåben. Det er vel i virkeligheden så enkelt, at hvis man ikke var blevet ved med at holde hånden for det ene øje og kun se de oplysninger, der pegede på, at der i hvert tilfælde havde været masseødelæggelsesvåben, så